

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.974 van 21 november 2001
in de zaak A. 99.848/VII-24.222**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1040 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41 bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 26 januari 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 december 2000;

Gezien het beroep tot nietigverklaring;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op het administratief dossier en gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 7, §2 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDEBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 27 november 2000 en verklaarde zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 8 december 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 december 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene, van XXX nationaliteit en R. origine, verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij van 1993 tot 1995 bij familie in R. verbleef. Hij zou daar op zestienjarige leeftijd een R. paspoort gekregen hebben. In 1995 zou betrokkene naar XXX zijn teruggekeerd en het XXX staatsburgerschap aangevraagd hebben. Hij zou echter geen XXX paspoort gekregen hebben omdat hij niet van XXX origine was. Verder zou betrokkene stiefvader, die bij de Nationale Bank van XXX werkte, sinds 1995 vermist zijn. Volgens betrokkene zou hij verdwenen zijn omdat hij de enige R. bij die bank was en de XXX iets met hem gedaan zouden hebben. Betrokkene's moeder zou naar hem gezocht hebben, maar hem niet gevonden hebben. Na drie jaar zou er een verklaring gekomen zijn waarin stond dat het om een onopgeloste vermissing ging. In 1996 zou betrokkene als ober in een nachtclub zijn beginnen werken. Omdat betrokkene van R. origine is zouden de werkomstandigheden slecht geweest zijn. In de nacht van 29 op 30 oktober 2000 zou betrokkene in de nachtclub getuige geweest zijn van de verkrachting van een XXX meisje door medewerkers van het stedelijk openbaar ministerie. Betrokkene zou na zijn werk naar huis gegaan zijn en de volgende morgen opgebeld zijn door familieleden van het verkrachte meisje. Zij zouden geëist hebben dat

betrokkene voor de rechtbank tegen de twee XXX zou getuigen. Betrokkene zou toegestemd hebben. Anderzijds zou hij liever niet tegen die twee XXX getuigen uit angst dat hij dan zoals zijn stiefvader vermist zou raken. Betrokkene zou nog dezelfde dag ontslag genomen hebben en aan zijn moeder gezegd hebben dat zij snel moesten vertrekken. Zij zouden naar een vriendin van betrokkenes moeder gegaan zijn. Van daaruit zou betrokkenes moeder de buurvrouw opgebeld hebben. Deze zou gezegd hebben dat er twee XXX aan de deur geweest waren op zoek naar betrokkene en zijn moeder. Hierna zou betrokkene en zijn moeder S. A. (O.V. 5.038.203) XXX verlaten hebben. Op 27 november 2000 vroeg betrokkene in België asiel aan.

Er dient te worden opgemerkt dat de feiten die betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde tot staving van zijn asielaanvraag (verdwijning van zijn stiefvader, problemen met zijn paspoort en getuige van een verkrachting) niet van die aard zijn om als een daadwerkelijke systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd te kunnen worden.

Wat betreft de verdwijning van zijn stiefvader dient te worden opgemerkt dat uit betrokkenes verklaringen niet blijkt dat zijn stiefvader om één van de redenen van de Vluchtelingenconventie verdwenen is. Betrokkene verklaarde dat hij vermoedt dat zijn stiefvader verdween omdat hij de enige R. was die bij de Nationale Bank werkte en dat de XXX iets met hem gedaan hebben, doch dit zijn louter veronderstellingen. Verder blijkt evenmin uit zijn verklaringen dat betrokkene problemen kende in verband met de verdwijning van zijn stiefvader. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat de verdwijning van zijn stiefvader betrokkene er niet heeft toe aangezet zijn land te verlaten. Uit betrokkenes verklaringen blijkt duidelijk dat hij zijn land heeft verlaten omdat hij niet als getuige wilde optreden.

Wat betreft de aanleiding voor betrokkenes vertrek uit XXX dient te worden opgemerkt dat het hier om een louter gemeenschappelijke aangelegenheid gaat. Betrokkene was getuige van een verkrachting en er werd hem gevraagd in deze zaak te getuigen. Omdat betrokkene liever niet wou getuigen tegen twee medewerkers van het openbaar ministerie besloot hij om zijn land te verlaten. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Informatie XXX, november 2000) blijkt echter dat betrokkene en zijn moeder, indien dat nodig zou zijn, omwille van hun R. origine niet op bescherming van de XXX overheid zouden kunnen rekenen.

Tenslotte, wat betrokkenes verklaring betreft dat hij geen paspoort zou ontvangen hebben, moet worden opgemerkt dat het hier om een louter administratieve aangelegenheid gaat die zeker geen vervolging in de zin van de Conventie uitmaakt. Bovendien blijkt nergens uit betrokkenes relaas dat hij ooit problemen zou hebben ondervonden doordat hij niet in het bezit was van een paspoort.

Aldus kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene neergelegde documenten (rijbewijs, geboorteakte, werkboekje, diploma's en attest van opleiding aangaande betrokkenes moeder) zijn niet van die aard dat zij het bovenstaande wijzigen.

De Commissaris-generaal acht het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk betrokkene te verhoren, aangezien uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende duidelijk blijkt dat zijn asielmotieven kennelijk ongegrond zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 december 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij stelt dat zij voor haar leven vreest wanneer zij zou terugkeren naar het land dat zij is ontvlucht;

Overwegende dat luidens artikel 3, 5° van het eerder genoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de tegenpartijen mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing, duidelijk en concreet dient aan te geven welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij ondergaat of dreigt te ondergaan;

Overwegende dat de summiere en zeer algemene bewering van de verzoekende partij niet aan dit voorschrift voldoet; dat de verzoekende partij bijgevolg niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan een van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.